

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 294/2012-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. júna 2012 predbežne prerokoval sťažnosť I. P., K., zastúpeného advokátom JUDr. V. Z., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupmi Okresného súdu Pezinok a Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. PK – 5 C/767/97 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. P. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. mája 2012 doručená sťažnosť I. P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti

v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Pezinok a Okresného súdu Bratislava III (ďalej aj „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. PK – 5 C/767/97 (ďalej len „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal žalobu o náhradu škody na okresnom súde 10. decembra 1997. Okresný súd Pezinok uznesením z 30. apríla 2004 konanie zastavil z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku za návrh, ale Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 8 Co/324/04 jeho rozhodnutie zrušil.

Od 1. januára 2005 bolo konanie vedené na okresnom súde, ktorý uznesením sp. zn. PK – 5 C/767/97 vyzval sťažovateľa na odstránenie nedostatkov jeho návrhu. Na výzvu reagoval sťažovateľ podaním z 8. februára 2005. Od tejto doby *„sťažovateľ neeviduje v tomto konaní vo svojom spise žiadne rozhodnutie súdu a to ani procesného charakteru, ani vo veci samej“*.

Sťažovateľ z dôvodu nečinnosti Okresného súdu Pezinok a okresného súdu opakovane podal sťažnosť na prietahy v konaní 3. februára 2012 na Okresnom súde Pezinok. Na jeho sťažnosť odpovedal predseda tohto súdu, ktorý mu podaním zo 16. februára 2012 oznámil, že uznesením sp. zn. PK – 5 C/767/97 z 19. augusta 2005 bol jeho návrh odmietnutý a uznesenie nadobudlo právoplatnosť 2. decembra 2005.

Sťažovateľ 7. marca 2012 okresnému súde oznámil, že nemá vedomosť o odmietnutí jeho návrhu, pretože mu uznesenie z 10. augusta 2005 o odmietnutí jeho návrhu nebolo doručené do vlastných rúk. Požadoval aj dôkaz o doručení.

Okresný súd jeho požiadavke na doručenie tohto rozhodnutia nevyhovel, len mu oznámil, že uznesenie okresného súdu z 18. augusta 2005 (na rozdiel od predchádzajúcej informácie) bolo vydané 19. augusta 2012.

Sťažovateľ uvádza, že „nemá vo svojej evidencii k dispozícii uznesenie z (18. či 19.) augusta 2005 o odmietnutí návrhu z 10. 12. 1997, zastáva názor, že napadnuté konanie nebolo do dnešného dňa právoplatne skončené a nečinnosť súdov podľa sťažovateľa trvá do podania žaloby na súd, čo predstavuje dobu viac ako 14 kalendárnych rokov“.

Sťažovateľ sa preto domnieva, že nečinnosťou a postupom Okresného súdu Bratislava III a Okresného súdu Pezinok v napadnutom konaní bolo porušené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľ sa tiež domáha, aby mu ústavný súd priznal finančné zadosťučinenie v sume 10 000 € a úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci (v tomto prípade okresného súdu a krajského súdu) nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného

práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval označené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pretože konanie o takej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. I. ÚS 6/03).

Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. marca 2009).

Predmetom sťažnosti bolo sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. PK – 5 C/767/97 a postupom Okresného súdu Pezinok v tejto veci.

Z obsahu sťažnosti a zo zapožičaného súdneho spisu vyplýva, že sťažovateľ 12. decembra 1997 doručil Okresnému súdu Pezinok „žalobu o náhradu škody 14 280 Sk spôsobenú v roku 1996“. Konanie bolo vedené pod sp. zn. 5 C 767/97.

Zákonom č. 371/2004 Z. z. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky a o zmene zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (v znení zákonov č. 428/2004 Z. z. a č. 757/2004 Z. z.) v znení neskorších predpisov došlo od 1. januára 2005 k prechodu výkonu súdnictva, všetkých práv a povinností vrátane prechodu správy majetku štátu, práv a povinností z pracovnoprávných vzťahov a štátnozamestnaneckých vzťahov a iných právnych vzťahov a práv a povinností z osobitných vzťahov sudcu k štátu z pôvodného Okresného súdu Pezinok v dôsledku jeho zrušenia na Okresný súd Bratislava III.

Tento okresný súd 1. februára 2005 vyzval sťažovateľa na odstránenie nedostatkov jeho žalobného návrhu. Na uvedenú výzvu sťažovateľ podaním z 8. februára 2005 doručeným súdu 23. marca 2005 vecne nereagoval.

Uznesením Okresného súdu Bratislava III č. k. PK – 5 C 767/97-75 z 19. augusta 2005 bol žalobný návrh sťažovateľa z 10. decembra 1997 odmietnutý. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 2. decembra 2005.

Okresný súd Bratislava III teda v súčasnosti už v tejto veci nekoná, pretože vec bola pred ním právoplatne skončená ešte v roku 2005. Sťažovateľ uznesenie okresného súdu o odmietnutí jeho návrhu z 19. augusta 2005 prevzal osobne 2. septembra 2005, čo aj potvrdil svojím podpisom (vyplýva to z doručenky pripojenej k tomuto uzneseniu na č. 1. 77 súdneho spisu). Proti tomuto uzneseniu sťažovateľ nepodal v zákonnej lehote odvolanie, a keďže ústavný súd považoval za preukázané doručenie tohto uznesenia do vlastných rúk sťažovateľa, neakceptoval jeho tvrdenie, že podľa jeho názoru napadnuté konanie nie je právoplatne skončené, pretože uznesenie z (18. či 19.) augusta 2005 „*nemá vo svojej evidencii*“.

V súvislosti s tým ústavný súd konštatuje, že vo vzťahu k postupu Okresného súdu Bratislava III vzhľadom na právoplatné skončenie namietaného konania (2. december 2005), ako to vyplýva zo spisu okresného súdu, ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu (sťažnosť bola doručená ústavnému súdu 3. mája 2012), nemôže v žiadnom prípade

dochádzať k porušovaniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Obdobne ani postupom Okresného súdu Pezinok, ktorý vznikol s účinnosťou od 1. januára 2008 (podľa zákona č. 511/2007 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 371/2004 Z. z. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky a o zmene zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov a dopĺňa zákon Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov), kde podal sťažovateľ sťažnosť na prietahy v napadnutom konaní v roku 2012, nemôže už dochádzať k zbytočným prietahom v konaní. Sťažnosť sťažovateľa je preto aj vo vzťahu k údajnej pretrvávajúcej nečinnosti Okresného súdu Pezinok nedôvodná.

Na základe uvedeného skutkového stavu ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa, obsahom ktorej bolo namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupmi Okresného súdu Bratislava III a Okresného súdu Pezinok v napadnutom konaní, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. júna 2012